

Te Fiti

Tekst door Teuntje Ott, beeld door Alicia Koch

ik weet nog dat er bomen waren.

ze verkleurden met elk seizoen mee,

het verwelken, het

bloeien,

ieder jaar opnieuw.

ik mis hoe de eiken en sparren me met beide benen op de grond hielden, dus

zoek ik je op andere plekken.

een struikgewas waarachter vergeet-me-nietjes schuilgaan.

de zeelucht tijdens een lange avondwandeling

over het strand.

de wind die maar niet wil gaan liggen, mijn hoofd leeg probeert te sussen en

hoe dat aardig lukt.

soms til je me even op, zoals mijn moeder dat altijd deed toen ik klein was

en laat je me weer zakken als ik te ver weg vlieg; hoe ik van denkwolkjes

naar piekerstorm, tot ik alleen mijn gedachtenstroom hoor kabbelen

als een beekje dat mij een spiegel voorhoudt en me toefluistert dat angst niet

hoeft te leiden.

dat twijfel er mag zijn, dat je niet verdwaald, maar zoekende.

dat je daar de tijd,

niet gehaast,

zoals ik nu wellicht schrijf,

woorden

weglatend,

ga

niet

weg.

of ik door het bos de bomen nog kan zien en nog een uurtje alleen met de

natuur tot we weer vlug ergens anders,

zuchtend,

altijd druk.

dus laat me weten waar ik uit kan rusten,

ergens

tussen drukte

en lucht